

Dyssegaards- * Kirken

Nr. 2.

Maj 1959

24. Årgang

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8, Hellerup. Telf. GE 2364. Træffes
bedst hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 18—19.

Residerende Kapellan, mag. art. Max W. Olsen,
Kongelysvej 5 B 1, Gentofte. Telf. GE 3673. Træffes
bedst Hverdage (undtagen Fredag) Kl. 12—13.

Kordegn Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115, Hellerup. Telf. GE 2875. Træffes
Hverdage (undtagen Torsdag) Kl. 10—13. Fredag
tillige Kl. 18—19.

Organist, Dr. phil. Povl Hamburgeri,
Jægerbakken 7, Gentofte. Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:
Skoleinspektør Chr. Larsen,
Hulkærvej 11, Søborg. Telf. SØ 1550.

Menighedsplejen:
Formand: **Sognepræst Hans Thyge Jacobsen.**
Kasserer: **Hr. Chr. Lundbye.**

Mægtigste Kriste!

»Jeg udgik fra Faderen og er kommet til verden; jeg forlader verden igen og går til Faderen« (Johs. ev. 16, 28). Sådan talte Vor Herre Jesus til sine apostle i nadversalen i Jerusalem. Hans jordiske gerning stod foran sin afslutning. Lidt efter ville han bryde op og sammen med dem vandre ud til Getsemane Have, ud til den nat, i hvilken han blev forrådt i sine fjenders hænder til forhør, domfældelse og død.

For menneskers øjne en sørgelig afslutning. Således så Jesus ikke selv på det; thi netop sådan blev han brødet fra himlen, der gav verden liv; netop sådan blev han Frelseren, der frivilligt hengav sig selv til genløsning for mange (Johs. ev. 6, 51; Mk. 10, 45). Det var hans vej og måde, ad hvilken han nåede frem til målet: gennem lidelsen at indgå til sin herlighed (Lk. 24, 26).

Efter fornedrelsen fulgte ophøjelsen; først opstandelsen påskemorgen, dernæst på himmel-

fartsdagen den hele og fulde ophøjelse, da Herren blev »optaget til himmelen og satte sig ved Guds højre hånd« (Mk. 16, 19).

Men himmelfarten betyder ikke det endelige punktum for Jesu Kristi saga. Tværtimod. Den er udtryk for, at nu er han ikke mere »arm og elendig på jorden« (himmelfartsdagens kollekst), men nu er han Herren til Gud Faders ære (Phil. 2, 11), der opfylder sine ord om, at når han blev ophøjet fra jorden, skulle han drage alle til sig (Johs. ev. 12, 32). Hans bortgang fra denne verden var til velsignelse, thi nu kunne det blive pinse. Nu kunne han åndeligt komme til sine apostle og ved troen bo i deres hjerter og gennem deres åndsbårne vidnesbyrd udbrede sin kirke blandt alle folkeslag, idet evangeliet forkyndes og sakramenterne forvaltes.

Vor Herre Jesus Kristus er en levende, herliggjort Frelser, sin menigheds herre og hoved. Og det er hans forjættelse og løfte til den, at han selv vil være med den alle dage indtil verdens ende (Mt. 28, 20).

Derfor lovpriser og tilbeder vi vor ophøjede og herliggjorte Frelser.

Mægtigste Kriste, Menighedens Herre!

Max W. Olsen.

Jeg tror på Helligånden.

»Gud Helligånd, vor trøstemand,
med rette du må klage,
du blev hos os i støvets land,
århundreder som dage;
du blev hos os i Jesu navn,
i Hans, som dig udsendte,
er tit dog i Hans fødestavn
den store ubekendte«.

Denne salmelinie i Den Danske Salmebog (250) kan vi ikke andet end samtykke i; for sådan er

det. Åndens gerning er en realitet. Det er den, der bærer gudslivet i Vor Herres menighed, og det er den, der bærer gudslivet i den enkelte kristne. Men ånden selv skjuler sig. Både i forkyndelsen og i vore indbyrdes samtaler taler vi mere om Faderen og om Sønnen end om Helligånden. Det er, som om troen på Helligånden lever mere i det skjulte. Og derfor lyder vidnesbyrdet om pinseevangeliet sjældent i sin fylde og herlighed. Vi glemmer så ofte, at pinseånden er den ånd over ånder, der kom ned fra det høje, at *Han er Guds egen Ånd*, som er lige med Faderen og Sønnen i Guddomsvæsen, Kraft og Nåde. Vi kan ikke forklare med menneskeord de dybe gåder i Guds væsen og herlighed og åbenbarelse. Vi må med Augustin beklage »det menneskelige sprogs fattigdom« på dette område, men vi kan dog i troen føle, at vi står over for Guds nådes åbenbarelse og herlighed. Vi kan godt i al vor skrøbelighed fornemme, at pinseånden er *Talsmanden* fra det høje. Vi kan godt fornemme, at pinseånden bryder skallen om vort hårde hjerte og overbeviser os om synd, om retfærdighed og om dom.

Luther siger, at vi ikke af egen kraft eller fornuft kan tro på Jesus eller komme til ham. Men det er det, pinsens gave vil hjælpe os til, så vi kan »fatte et andet sind«.

Og så fører Helligånden os til den hellige dåb — Han genføder os ved tro og dåb og fører os derved ind i Jesu Kristi menighed — gør os til Guds børn med syndernes forladelse og evigt liv af Guds nåde. — Som *Sandhedsånden* vil Han vejlede os til hele sandheden om os selv og om Guds dybder. Ved Helligånden dannes den hellige almindelige kirke. Ved tro og dåb genfødes vi ind i Guds rige, det vil sige den hellige almindelige kirke. Og ved Helligånden samler Herren os om *nadverens glæde og Herrens bøn*. *Han hjælper os til bekendelse, forkyndelse og lovsang.*

Måtte Helligåndens gerning virke alt dette i os, så vi får en glædelig og velsignet pinsefest.

Johs. Feveile.

Menighedsbladet

Den årlige giroindsamling til Dyssegård Sogns Menighedsblad fandt sted i marts og forløb på bedste måde.

Der indkom 1003 kr.

For denne smukke sum penge, som det har været os en stor glæde og opmuntring at modtage, bringer vi herved alle bidragyderne vor hjerteligste tak.

Max W. Olsen. Hans Thyge Jacobsen.

Eftermiddagsunderholdningen den 1. marts

Skuespiller *Hans W. Petersen* havde megen glæde af sit arrangement, og alle vi andre ikke mindre.

Alle, som var med til denne storartede underholdning med *Poul Reumert* i spidsen, vil længe mindes den med glæde.

Eftermiddagen gav et overskud på ca. 1000 kr. til kirkebyggeriet og er af *Hans W. Petersen* indbetalt til »Foreningen Dyssegårdskirkens Opførelse«. Og vi siger ham hjertelig tak!

H. Th. J.

Kirkeklokkerne

Som nævnt i sidste nummer af menighedsbladet blev den nye Dyssegårdskirkes 2 klokker hejst op i tårnet torsdag den 12. februar kl. 12.

Ophejsningen af kirkeklokkerne fandt sted med deltagelse af alle arbejderne på byggepladsen samt af så mange menighedsrådsmedlemmer, der kunne komme.

Ved en festlighed i præstegården bragte pastor *Thyge Jacobsen* en hjertelig tak til alle medvirkende, først og fremmest til entreprenør *Carlo B. Hansen*, som skænkede hele sit tilgodehavende til vor indsamling. — Hjertelig tak!

Den store klokke har følgende indskrift:

JEG BRINGER BUD / FRA LIVETS GUD
OM FRED OG FRELSE / OG SJÆLEHELSE

På den lille klokke læses:

MENIGHEDSPLEJENS VELGØRERINDE
MATHILDA NILSSON TIL MINDE
DØD HER 1-6-1955

Og på dem begge:

AAR 1959
STØBTES JEG TIL DYSSEGÅRDSKIRKEN
AF DE SMITHSKE STØBERIER
I AALBORG

Hans Thyge Jacobsen.

Gaver til kirkens opførelse

Entreprenør Carlo B. Hansen: 3.600 kr.
 Maskinmester R. M. Christensen: 10 kr.
 Slagtermester Holst Hansen: 100 kr.
 Læge Chr. Thorshauge: 25 kr.
 P. Hastrup: 10 kr. — Søegaard: 10 kr.
 V. Holm Kristensen: 10 kr.
 Fru Gudrun Jensen: 25 kr.
 E. Nielsen: 25 kr. — Alice Thorsager: 10 kr.
 Fru Marie Mortensen: 10 kr.

Hjertelig tak!

H. Th. J.

OM DÅBEN

Når du afskærer et ungt træ, der, overladt til sig selv, kun ville bære slet, uspiselig frugt, noget overfor roden, og du så tager en kvist af et træ, der bærer ædel frugt, og tilskærer den, så den passer i snittet på det vilde træ, binder det hele sammen og sikrer det mod luftens påvirkning, så vil det gro sammen, og i sin tid vil det unge træ bære ædel frugt.

Det forekommer mig at være et oplysende billede på, hvorledes Gud ved dåben indpoder det nye åndelige liv i det naturlige. Du kan så meget trøstigere holde fast ved den oplysning, som dette billede giver dig, som apostlen Paulus i denne henseende er din forgænger (Rom. 11, 24).

Det vilde træ bevarer alle de kræfter, som det har af naturen, men overlades ikke til sig selv og sin egen, kun naturlige udvikling; det tvinges til at sende sine safter op gennem det indpodede livs organer, og herved forædles de og sættes i stand til at frembringe god frugt. Således tilintetgøres ej heller ved dåben menneskehjertets naturlige kræfter og tilbøjeligheder, såsom kærlighed til familie og fædreland, men de gøres ved det indpodede, nye liv mægtige til at bære renere og skønnere frugter. —

Du kunne måske sige, at det er vanskeligt at forstå, hvorfor Gud har knyttet åndens nådevirkninger til ordet og til vandet, og sandelig, jeg skal ikke gøre noget forsøg på at besvare et sådant »Hvorfor«. Kun det skal jeg bemærke, at sådan er det nu engang, og at vi tillidsfulde og troende skal bøje os under den guddommelige anordning. Vi ser jo atter og atter, at Gud så-

ledes knytter sin virksomhed og sine løfters opfyldelse til bestemte love og anordninger og til visse betingelser. Således er bønnehørelse knyttet til bønnen, det daglige brød til arbejdet. Ligesom Gud ej lader naturens kræfter virke viljeløst, men har indført en vis orden naturens rige, så gælder det samme også om nådens verden. Men ligesom Gud ikke har bundet sin egen magt ved de love, hvorunder han har lagt naturen, således har han ej heller bundet sine nådevirkninger ved hellige anordninger, som han har givet lovskraft i sit rige, den hellige, almindelige kirke. Han er og bliver herre over sine egne bestemmelser; frit kan han i åndens verden udøve sin nåde, ligesom han frit kan udfolde sin magt over naturens kræfter. Men vi har at lyde og efterkomme Herrens bud.

Til den saliggørelsens orden, som Gud har indført for menneskeslægten, hører også den lov, at han har knyttet den Helligånds virksomhed, og altså også dåbens nådegave, til den hellige, almindelige kirke. Kun i denne kan dåben finde sted, og vi er kun berettigede til at døbe dem, der er omgivne af et samfund, hvori den hellige, almindelige kirke udøver sin virksomhed. Derfor er det en vanhelligelse af dåben at døbe et barn mod forældrenes vilje, thi det opvoksende barn påvirkes af sine forældres indflydelse, og ved deres foragt for dåben vil de kvæle det nye åndens liv, som netop skulle vokse og fremmes ved deres omhu og pleje. Derfor er det så underligt trøsterigt at døbe et barn af troende forældre, thi vi har den forvisning, at ligesom regn og solskin bringer kornet til at spire, så vil sådanne forældres kærlighed til Frelseren og glæde over Gud bringe barnets nye åndsliv i frodig vækst. Men selv om forældre, der er sløve og ligegyldige for Guds rige ønsker at deres børn skal døbes, skønt dette ønske kun opstår hos dem, fordi de vil rette sig efter gammel skik og brug, så drister vi os dog ikke til at nægte dem deres ønskes opfyldelse. Barnet lever nemlig ikke alene i familien og påvirkes af denne; det lever i menigheden og kan her modtage de indtryk og den vækkelse, som det savner i sit hjem. Erfaringen lærer, at der selv fra et vantro hus kan udgå et troende barn, og at Gud gennem barnet stundom kalder forældrene, skønt det ej er tingenes sædvanlige orden.

Biskop G. D. Monrad.

Kristus — den levende Guds søn.

Mt. 16, 16.

Hvem var Jesus?

Der er skrevet og vil blive skrevet tykke bøger om det spørgsmål. Man vil blive ved med at diskutere forholdet mellem den historiske Jesus fra Nazareth og kirkens Kristus, og man vil vedblivende gøre forsøg på at skrælle guddomsglorien af hans pande. »Et tegn, som skal modsiges«, blev der sagt om Jesusbarnet (Luk. 2, 34), og det er et ord, der er gået i opfyldelse i rigt mål.

Hvem var Jesus?

Den ædleste menneskeskikkelse, denne jord har fostret, siger nogle. Det store, religiøse geni, som i enestående grad lærte mennesker, at det højeste i verden er kærligheden, siger andre. Det lysende forbillede, som desværre måtte erfare, at det onde er verdens stærkeste magt, siger andre.

Intet af alt dette siger det egentlige. For det første vil Jesu mange selvvidnesbyrd være fuldkommen meningsløse, hvis der ikke er andet at sige om ham, end det, der nu er nævnt.

»Jeg er livets brød« (Johs. ev. 6, 35). »Jeg er verdens lys« (Johs. ev. 9, 5). »Jeg er opstandelsen og livet« (Johs. ev. 11, 25). »Jeg og Faderen vi er eet« (Johs. ev. 10, 30). Enten er det vanvittig tale, eller også er han fra et andet rige end denne verden.

For det andet har den menighed, der har eksisteret fra den stund, han forlod verden, til alle tider bekendt: Jesus er *Herren*, han er fra Gud, og han er menneskeslægtens frelser og befrier.

Hvem var Jesus?

Det er et personligt spørgsmål, og der er ingen, der slipper for at svare på det.

Kun et svar er gyldigt: »Du er Kristus, den levende Guds søn!« (Mt. 16, 15-17).

Domprovst Kaj Jensen.

Komme dit rige!

Hvad betyder nu Guds rige? Intet andet, end at Gud har sendt sin søn, Kristus, vor Herre, til verden for at genløse og befri os fra djævelens vold og bringe os til sig og som en retfærdigheds, livets og salighedens konge herske over os imod synd og død og ond samvittighed, hvorfor han også har givet os sin Helligånd, for at han skal tilbyde os dette ved sit hellige ord og sin kraft og oplyse og styrke vor tro.

Derfor beder vi nu om, at dette kraftigt må ske hos os og hans navn være priset gennem hans hellige ord og et kristeligt levned, så at vi, som har modtaget dette ord, må forblive og daglig vokse deri, så det hos andre mennesker må vinde indgang og tilslutning og således gå kraftigt igennem verden, så at mange må komme til nådens rige, blive delagtige i frelsen ved Helligånden, så vi alle til evig tid må forblive i et kongerige, der har taget sin begyndelse.

Martin Luther.

Møder

Maj

Onsdag den 13.: Bibeltime. Østre kreds hos fru Drabitzius, Baldrianvej 6.

Vestre kreds hos hr. Jeppesen, Kildebakkegårds Allé 11 (Salme 34).

Onsdag den 27.: Offentligt møde hos hr. Lundbye, Merianvej 22.

Juni

Onsdag den 3.: Kvindekredsmøde hos fru Roer, Emdrup Kærvej 14.

Onsdag den 10.: Fælles bibelkreds hos hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298 (Salme 46).

August

Onsdag den 26.: Fælles bibelkreds hos hr. Lundbye, Merianvej 22 (Salme 91).

NB.

Søndağsskole hver søndağ kl. 13 i Dysseğårdskirken (i Dysseğårdsskolen).

Alle børn er hjerteligt velkomne!

Ansvarshavende redaktør: Pastor Max W. Olsen.

Teller · Hellerup